

Teemu Varjonen, Elina Syrjänen ja Janne Kellari Ars Autoisten pop-upissa lauantaan.

Pop-upia Autoisilla

Elina Syrjänen sai miehen Teemu Varjosen kanssa hetken aikaa toteuttaa nuoruuden unelmaansa kirjakaupasta, kun he pistivät viikonlopuksi pop-up-kirjakaupan Ars Autoisten tiloihin. Uutuustapahtumassa esillä oli 30 kirjailijalta yhteensä 44 eri nimekettä, joista useampi oli menestynyt valtakunnallisissa ja kansainvälisissä kilpailuissa.

– Omakustanteita ei hirveästi näe missään, eikä tavallinen lukija välttämättä tule tarttuneeksi omakustanteisiin, joita pidetään vieläkin ehkä vähän toisarvoisina. Toki omakustanteita on monentasoisia, mutta me olemme halunneet tuoda laadukkaita omakustanteita kaikkien hypisteltäväksi, perusteli Syrjänen pop-up-kirjakauppaideaa.

Kävijöitä riitti kaikille kolmelle päivälle, myös sunnuntaille, jolloin pop-up päättyi Lukubileisiin, varmasti Padasjoen ensimmäisiin.

– Pop-up oli positiivinen kokemus. Tapahtuma yllätti iloisesti, koska meillä ei ollut mitään odotuksia. Kirjoja myytiin hyvin, ja kaupaksi meni myös muutamia Puustellin tarinat -tuotteita kuten Topiasvihkoja ja -mukeja sekä kirjani kuvitukset tehneet Satu Variksen tussimaalauksia muutama. Luulen, että kahvilakin pyöri mainiosti, koska siellä tuntui koko ajan istuvan joku, ja Komugilla oli kiire, kuvaili Syrjänen.

– Tulevaisuudessa haluan lukubileistä keskeisen Puustellin tarinoiden toiminnan. Nykypäivänä lukemisen lisääminen on muutenkin monien kirjallisuuden toimijoiden agendassa. Lukubileisiin tullaan siis yleensä oman kirjan kanssa ja sitten luetaan sitä hiljaisesti yhdessä muiden kanssa rajatun ajan, usein 30-45 minuuttia. Sitten lähdetään kotiin, rentoutuneena ja rauhoittuneena.

Pop-upin järjestäminen oli kuulemma yllättävän työlästä, mutta hauskaa.

Kirjailijoita paikalla, lukivat teoksiaan

Lauantaina oli mukana kolme indiekirjailijaa, jotka lukivat ääneen teoksiaan.

– Oli ihan mielenkiintoista, että he pääsivät ja halusivat tulla! Kukaan ei juuri ole järjestänyt indiekirjailijoille tällaista tapahtumaa saatikka erillistä kirjakauppaa, sanoo Syrjänen.

Pop-up herättikin positiivista huomiota kirjailijapii-

reissä somessa. Syrjäsen mukaan näyttää siltä, että tapahtuma auttoi indiekirjailijoita toiveissaan tiivistää rivejään ja verkostoitua tulevaisuudessa.

– Me kaikkien ollaan enemmän tai vähemmän sivutoimisia harrastelijakirjoittajia muutamia poikkeuksia lukuunottamatta.

Osallistujien palaute oli järjestäjien positiivista ja yleisin kysymys oli, että milloin tämä järjestetään uudelleen.

– Puustellin tarinat kyllä järjestää, ollaan siitä aika varmoja, mutta missä ja milloin seuraavaksi, se on vähän auki vielä. Pop-upia olisi kiva kokeilla jonkun kaupungin keskustassa. Esimerkiksi mun syntymäkaupungissa Kouvolassa on kaikki kirjakaupat keskustasta lähteneet yhtä tai kahta antikvariaattia lukuunottamatta keskustan ulkopuolella sijaitsevaan ostoskeskukseen, joten arvioin tällaisella pop-upilla olevan joitakin mahdollisuuksia sielläkin hyvällä ennakkovalmistelulla. Jatkuvana liiketoimintana tästä on toistaiseksi turha haaveilla näillä volyymeilla, mutta kyllä tämä näyttää elävöittävän tosi paljon paikkaa, johon kirjojen kanssa rantautuu.

Syrjänen on julkaisemassa pyhäpäiväksi uutta romaania, joka ajankohtaan soveliaasti sijoittuu kauhugenreen. Varjonen valmistele julkistamistilaisuuteen esitelmän kirjallisuusidolistaan H.P. Lovecraftista ja kauhun estetiikasta.

Omakustanteilla on tulevaisuudessa entistä isompi rooli, kun kirjakauppa-ala on mureksessa ja isojen toimijoiden vastapainona pienet julkaisijat saavuttavat enemmän jalansijaa. Painetun tekstin vähätys ei ole mihinkään katoamassa, vaikka digi valtaakin yhä alaa.

– Hyväkään lukulaite ei korvaa sitä kokemusta, jonka saa kun pitelee kirjaa fyysisesti kädessään, arvioi Varjonen.

Akaasta Autoisille ajoi kirjailija Janne Kellari, joka intoutui omakustantamaan tekstejään pari vuotta sitten.

– Omakustantajien tilanne on nykyään aivan toisenlainen, kun omakustannetta voi painattaa sitä mukaa, kun sitä ostetaan, eikä kirjoittajan tarvitse sitoutua johonkin tiettyyn painosmäärään.

Nopeasti kirjoittava Kellari editoi kirjansa lukemalla ja tekstinkäsittelyohjelman kautta kuuntelemalla.

Nikke Ankara veti mageen keikan Keinuhongassa

Keinuhongan kesätapahtumat huipentuivat heinäkuun viimeisenä keskiviikkona pidettyyn Vasikkarokkiin. Koko perheen rokki-illan vetonaulaksi oli pestattu räppäri Nikke Ankara.

– Magee keikka, kiva olla tällasessa mestassa, täällä viihtyis pidempäänkin, kommentoi räpartisti esiintymisensä jälkeen Keinuhongan terassilla.

Ankaran mukaan keikalla oli siisti meininki.

– Ollaa tehty vähä junnukeikkoja, nää on erilaisia keikkoja. Nuoret on vähä ujoja ja jouduttiin jättää yks biisi kokonaan pois setistä, missä kiroillaan. Festareilla ei sit taas oo minkäänlaista sensuuria, naureskelee Nikke Ankara.

Artisti kertoo ottaneensa vähän aikaa iisimmin, mutta nyt loppukesästä on hänen mukaansa ihan kivasti keikkaa. Seuraavaksi Ankara kiipesi lavalle Solar Sound Festivalilla Seinäjoella.

– Musaa tehään koko ajan ja mul on paljon biisei varas-

Nikke Ankara esitti keikallaan hittibiisejään mun muassa Perjantai 13., Koska sä eroot, Ettei ny vaan sattuis mitään ja En tiä sun nimee.

tossa, tykkään kirjoittamisesta todella paljon. Keikkoja ja studioyöskentelyä jännitän aina aluksi, mut mul on niin kovat tuottajat, et ne saa aina kaiken kuulostaan hyvältä.

Nikke Ankara kirjoittaa

omasta elämästään, esimerkiksi uusimpiin biiseihin kuuluva Röökitauko viittaa vahvasti esiintyvän taiteilijan varastoduuniaikoihin.

– Se kertoo siitä, kun se työ tympii ja haikailee jon-

kun muun perään. Jotkut tosin ovat kuin kala vedessä tehdashommissa. Oon kirjoittanut sanotuksi poppiin ja räppiin. Ne läpät, jotka hyvii räpissä, nii ne ei toimi popissa ja taas toisinpäin.

Kokkopirtillä bändi ja mieskuorolaulua

Kasiniemen musiikki-iltamassa lauantaan 3.8. yleisöä Kokkopirtillä oli lähemmäs 200. Kylätalon sisätilojen lisäksi iltamaväen käytettävissä oli Keinuhongan tilan ravintolateltilta ja pihalla käytiinkin ahkerasti nauttimassa virvokkeita ja sonniburgereita.

Illan esiintyjä oli The Classified Band: laulaja Riikka Salminen, basisti Iiro Keränen, pianisti Eetu Raatikainen, kitarristi Petteri Koskivuori ja rumppali Markus Koponen. Bändi oli saapunut Kuopiosta kasiniemäläisyhteyksiensä ansiosta, osa jäsenistä oli nimittäin Katariina Schildtin opiskelijakavereita Kuopion yliopistosta. Kokkopirtti on tullut bändille tutuksi kolmena edellisenä kesänä, kun se on soittanut padasjokelaishäissä.

Iltamassa bändi soitti neljä eri settiä alkaen perinteisemmästä tanssimusiikista. Yötä kohden siirryttiin rockiin ja ”jytkymusiikkiin”, kuten eräs juhlija totesi.

Mieskvartetti lauloi a cappella

Tuttu esiintyjä kapusi lavalle myös sunnuntaipäivän laulutilaisuudessa. Kvartetti Lum-

berjack lauloi kolme varttia ilman säestystä toistakymmentä kappaletta aina klassisesta mieskuoromusiikista kevyempään suomi-iskelmään.

– Tämä on jo perinne, viime vuonna lauloimme täällä ensimmäistä kertaa, toteaa lomakasiniemäläinen Jyrki Nummela.

Lumberjack harjoitteli korkean paikan viikonloppuleirillä Nummela kesäkodissa ja heitti ex-tempore-keikan lauantaan Autoisten kyläkievari Aijakassa. Yhteisiä treenejä tarvitaan vielä lisää ennen syksyn kvartettikilpailua.

Sipoolaisella on kolmen ystävänsä kanssa pitkä laulutausta. Nummela on käytellyt äänitään yhtä soittoa Cantores Minores -poikakuorosta ja Suomen laulu-kuorosta asti, ja laulaa nykyisin Keravan Mieskuorossa. Muut Lumberjackin miehet laulavat akateemisessa Psaldo-mieskuorossa Helsingissä.

Yhdessä Timo Uusitalon, Esko Pyykkösen ja Petri Konttisen kanssa he kuuluvat Suomen Mieskuoroliiton edustuskuoroon nimeltä Liiton miehet. Kuorossa laulaa tällä hetkellä 33 koelaulujen perusteella valittua laulajaa eri puolilta

Kvartetti lauloi neljänänsä ilman säestystä.

Suomea ammattikuoronjohtajan johtamana. Liiton miehet esiintyivät Helsingin Musiikkitalossa suomalaisen mieskuorolaulun 200-vuotisjuhlaconcertissa muiden maan eturivin mieskuorojen kanssa.

Kasiniemessä miehet olivat yksin vastuussa omasta stemmastaan ja siitä, että ne soivat yhteen. Kakkosbassoa eli matalinta ääntä laulava Nummela huomauttikin, että kvartettilaulaminen on tarkkaa touhua:

– Se on yhdessä svengailua ja musiikin balansointia.

Kasiniemi sai kokeneilta kuoromiehiltä kiitosta konserttipaikkana. Pyykkönen on laulanut miesäänien kaikkia stemmoja, mutta nyt viihdytti jo pidempään kakkostenorina.

– Tällä porukalla ollaan laulettu yhdessä 8 vuotta. Harjoituksia on säännöllisen satumanvaraisesti, mutta silloin lauletaan paljon kerralla.

Metsurihommiin viittaavan nimen kvartetti keksi, kun Liiton miesten kuoro suoritti mstarimerkkiä. Se väänny huumorimiesten suussa metsurimerkiksi, vaikkei kukaan

puunkaatoa harrastakaan. Nummela tosin viihtyy vapaa-aikanaan puutöiden parissa remontoidessaan perheen lomiasuntoa.

Kontinen on Pyykkösen tavoin harrastanut laulamista 80-luvulta asti. Helsingiläisen äänialaa on 1- ja 2-tenori, Lumberjackissa hän laulaa korkeinta stemmaa. Lisäksi Konttisella on vastuullinen tehtävä kvartetin äänenantajana.

Kokkopirtillä esitys alkoi mieskuorosovituksella, jonka sanat oli otettu takavuosien käyttäytymisohjeista ravintola-asiakkaille. Yleisökin sai muistutuksen siitä, että asun on syytä olla huoliteltu ja esiintymisen sivistynyttä, jos mieliä anniskelupaikkaan. Ja laulun mukaan herrasmies myös tuntee rajansa: ryyppy tulee ottaa ”kohtuullisin väliajoin välttyen näin voimallisemmalta humaltumiselta.”

Hyväntuulisesti herätelty yleisö sai kuullakseen vielä mm. Pepe Willbegin Aamun ja Dannyn kappaleen Kauan. Komeasti kajahti myös Nuoruustango. Konsertti päättyi Sibeliuksen Finlandiaan.

The Classified Band viihdytti Kokkopirtillä lauantaan.